

dině dle předpisů o ní daných, z jichž ducha i případné mezery jejich vyplniti jest, ale naprosto nelze na ni vztahovati předpisy civ. soudního řádu o výpovědi poměrů nájemních, proto mívá se s účinkem všeckem sem spadající dovozování stížnosti.

Čís. 2187.

Řízení o žalobě manžela na manželku o rozluky manželství nelze spojit s řízením o žalobě manželky na manžela o výživné.

Obhájce svazku manželského nemůže býti zároveň právním zástupcem jednoho z manželů.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, R I 55/23.)

V řízení o žalobě Rudolfa G-a na Janu G-ovou o rozluky manželství ze dne 5. února 1921, zřízen byl usnesením ze dne 24. února 1921 obhájcem svazku manželského Dr. Josef H. Dne 6. dubna 1921 podala pak Jana G-ová na svého manžela Rudolfa G-a žalobu o placení výživného a zvolila si právním zástupcem Dra Josefa H-a. *Procesní soud* *prvé stolice* sloučil žaloby ku společnému projednání a rozhodl o nich tímž rozsudkem, jímž žalobě o rozluky manželství vyhověl, žalobu o placení výživného pak zamítl. *O d v o l a c í* *soud* k odvolání Jany G-ové a Dr. Jos. H-a jako obhájce manželského svazku zrušil napadený rozsudek s předchozím řízením a nařídil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci a přibíra jiného obhájce svazku manželského, o obou žalobách znovu pojednal a rozhodl. *D u v o d y*: Spojení úkonu obhájce svazku manželského s úkony zástupce jedné ze stran v téže osobě nepokládá odvolací soud za přípustné vzhledem k úkolu obhájce manželského svazku dle §u 15 nař. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák., dle něhož jest povinností jeho hájiti co nejsvědomitěji trvání svazku manželského a vzhledem k jeho povinnostem jako zástupce strany podle §§ 9 a 10 adv. řádu ze dne 6. července 1868 čís. 96 ř. zák. Sloučením těchto úkonu v téže osobě mohlo by dojíti ke střetnutí se zájmu, jež zákon z ohledu veřejno-právních zřízením obhájce svazku manželského chráněny míti chce. Proto má býti obhájcem svazku manželského zřízena osoba, od zástupce stran rozdílná, a měl tudíž soud *prvé stolice* hned, jak mu tato protichudnost zájmů k vědomosti přišla, nejpozději však pro ústní jednání ze dne 15. listopadu 1921 zříditi na místě Dra Josefa H-a, Janu G-ovou již zastupujícího, jiného obhájce svazku manželského.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs, podaný Drem Josefem H-em jako obhájcem svazku manželského.

D u v o d y:

Advokát Dr. Josef H. podává rekurs jen jako obhájce svazku manželského, jímž byl ustanoven ve sporu o rozluky manželství, zahájeném o žalobě Rudolfa G-a na Janu G-ovou, a jímž zůstal přes pozdější ustanovení čl. V. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., nikoli jako právní zástupce Jany G-ové ve sporu, jenž byl zaveden o její za-

lobě na Rudolfa G-a o placení výživného a — vzhledem k různosti řízení ovšem p r o t i předpisu Šu 187 c. ř. s. — sloučen ku společnému jednání se sporem o rozluhu. Obor práv a povinností obhájce manželského svazku v řízení rozlukovém jest přesně vytyčen v §§ 15 a 16 nařízení ministerstva práv ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. zák. Náležíť obhájci svazku manželského dle Šu 15, by se zevrubně přeptal o všech okolnostech, které jsou uváděny za důvod rozluky manželství, bedlivě zkoumal, pokud návrh v zákoně jest odůvodněn a plným důkazem podpřen, anebo které námitky a pochybnosti jemu překážejí, a vyjádřil se o tom důkladně a svědomitě vůči soudu; dle Šu 16 pak, by podal vždy včas odvolání z rozsudku, jímž se manželství rozlučuje. Činnost obhájce svazku manželského ve sporu o rozluhu směřuje tudíž vždy k tomu, by manželství, pokud možno, bylo zachováno; tím pak vymezeno jest zároveň jeho právo, odporovati rozhodnutím soudu, v ten způsob, že mu přísluší právo odporu proti všem rozhodnutím, jež se rušivě dotýkají trvání svazku manželského, buďto přímo tím, že prohlašují manželství za zrušené, nebo nepřímou tehdy, mohou-li alespoň ve svých důsledcích vésti k témuž výroku — nikoli však proti opatřením, učiněným v zájmu zachování manželství. V tomto případě odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu, jímž manželství bylo prohlášeno za rozloučeno, i s předchozím řízením, a vrátil věc procesnímu soudu, by tento, přibíra jiného obhájce svazku manželského, znovu jednal dle zákona o obou žalobách a vynesl nový rozsudek — nepokládaje spojení úkonů obhájce svazku manželského s úkony zástupce jedné ze stran (Jany G-ové) v jedné osobě (totiž v osobě Dra H-a) za přípustné, a maje za to, že sloučením těchto úkonů v jedné osobě mohl by nastati rozpor zájmů, které chce zákon míti chráněny z ohledu veřejnoprávních zřízení obhájce svazku manželského. Tímto rozhodnutím má býti zabezpečen řádný postup ve sporu o rozluhu, jest tedy zajisté v zájmu zachování manželství, prvním soudem rozloučeného, a proto nelze dle toho, co uvedeno, přiznati obhájci svazku manželského právo odporu proti usnesení odvolacího soudu, zvláště když stěžovatel v rekursu výslovně prohlašuje, že jest srozuměn s tím, aby někdo jiný byl ustanoven obhájcem svazku manželského. Rekurs, podaný osobou k němu neoprávněnou, byl tudíž odmítnut.

Čís. 2188.

Ustanovení Šu 830 obč. zák., podle něhož nelze domáhati se zrušení společenství, stalo-li by se tak v nevčas, platí i pro případ Šu 834 obč. zák.

Nemohou-li se společníci shodnouti o nákladech na opravu společné věci, rozhodne o tom soud v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, R I 57/23.)

Proti žalobě, již domáhala se jedna ze spoluvlastnic domu proti ostatním, by byly uznány povinnými, svoliti k opravám ve společném domě a přispěti na potřebné náklady, vznesly žalované námitku nepřipustnosti